

Vstupní slovo

Pán Bůh říká: „V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.“ Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! (2. Korintským 6,2)

„Lidský synu, ustanovuji tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z mých úst slovo, vyřídíš jim mé varování. Řeknu-li o svévolníkovi: »Zemřeš«, a ty bys nepromluvil a svévolníka nevaroval před jeho svévolnou cestou, abys ho přivedl k životu, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže budeš svévolníka varovat, ale on se od své svévole a své svévolné cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou duši vysvobodil. Když se odvrátí spravedlivý od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví, položím mu do cesty nástrahu a zemře. Jestliže jsi ho v jeho hříchu nevaroval, zemře a nebude pamatováno na jeho spravedlnost, kterou konal, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže bys však spravedlivého varoval, aby nehřešil, a on přestane hřešit, bude žít, protože se dal varovat, a ty jsi svou duši vysvobodil.“ (Ezechiel 3, 17-21)

A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nezehřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není. (1. list Janův 1, 5-10)

Vysoké cíle

Hřích je především v tom, co neděláme, a až teprve potom v tom, co děláme, tvrdil jsem minulou neděli, a jako volné pokračování či kázání na přání, připojuji dnešní slovo. Někdo by o tom mluvit už ani nechtěl – Chápu. Ale vycházím z přání, které není moje, celou věc ještě rozšířit. Kdo má pocit, že je řeč o hříchu nevhodná, protože jde o přežitý pojem, ten to musí nějak přetřpět. S hříchem se setkáváme dnes a denně, tvrdí apoštol Jan ve svém dopise. A má pravdu.

Myslíme-li na hřích, představujete si spíše rozhovor o tom, co děláte. Dusí vás to, co děláte a víte, že je to špatné. Či, co vám dělá někdo jiný. Mladý muž přijde, že jeho žena se trápí. Zcela jej zmámila letadla a on si nemůže pomoci. Dalšímu člověku se nedaří držet se zpět od jídla. Vadí mu to, co dělá. Alkohol, party, dluhy – tedy nadměrná spotřeba. Jiný zralý a pěkný muž si nerozumí se svou paní, je mu to ztráta času, když si s ní sedne, natož aby se jí dotýkal se zájmem a láskou. Další neumí odpustit, žere jej červ starých křivd a bere tím celou svou rodinu smykem. A dál a dál to, co děláme. Co všechno dovedeme nacpat do krátkého lidského života.

Ale to, co neděláte, není vidět na první pohled; to se musí objevovat. Musíme se hledat. Ale rád budu s každým přemýšlet, o co jde právě v jeho životě. Budu objevovat sebe a pomáhat druhým. A dnes, a to byla právě objednávka dnešního kázání, chci povědět jak může takovému člověku pomoci církev. Co s hříchem, který se objeví? Co dělat s hříchem ve vztahu, kdy nejde jen o život jedince? Vlastně v každém hříchu jde o nějakou souvislost s druhými lidmi. Co s tím? Jaké jsou naše metody?

Ale vy se můžete hned také ptát: A má církev vůbec pomáhat? Není na církvi nejkrásnější respekt k vlastnímu i cizímu svědomí? Každý v ní zodpovídá sám za sebe, a tak je třeba respektovat soukromí a tolerovat druhé, nechat je být. Když se každý uzavře za svůj plot a bude si dělat či nedělat co chce, může se to zdát krátkodobou výhodou. Ale je to cesta do pekel, jak těch konečných, tak i těch pozemských. Na světě se ztrácí povědomí společných, obecných věcí. Když si každý dělá, co

zrovna chce, tak to vždy na tomto světě zametá cestu někomu, kdo konečně udělá pořádek jako diktátor a pozemský pánbůh. A to je samozřejmě ten nejhorší konec.

Čtení textu evangelia

Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce. Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo. Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich mu zabloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zabloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul ani jediný z těchto maličkých. Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď¹. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." (Matoušovo evangelium 18, 10-20)

Zásadní a organizované řešení, ve kterém má církev svůj úkol. Takový mechanizovaný pořádek na tři doby. Ale hned chci varovat: Žádný společenský systém postihování prohřešků, drobné i větší násilí, působené ve jménu dobra, které sice zachovává pozemské struktury, nezpůsobí, že v lidské společnosti hřích vymizí. On totiž nemůže být vymýcen žádnou inkvizicí, naopak vyhledá nové varianty a možnosti. Hřích není chybovostí, kterou vykazuje každé lidské zařízení, chybou, jež se dá opravit. Hřích je vášní, posedlostí. Takže pozor, nejde to jednoduše! Naše služba *nemlčení* tedy není systémem, kterému stačí spustit příkaz .exe a on poběží jako v počítači

Není to ani v toleranci a není to ani v mechanickém používání zásad. V čem tedy?

Tak tady se přilepím k textům, které jsme četli: Příběh muže, kterého si Bůh vybral, dal mu svůj svitek a on jej snědl a byl mu sladký, ale pak mu zhořkl v břicho. Pak toho muže, Ezechiela, Bůh povolal do služby strážného. Musí varovat své bratry a sestry v hříchu. Je povinen jít za každým hříšníkem. Pán Bůh jej po tom povolání ale zavře v domě a uvalí na něj vazbu. Nutí jej mlčet. Tak ho vychovává k odpovědnosti a poslušnosti, ohleduplnosti vůči hříšníkům, trpělivosti, když jej neposlechnou. Vůbec mu neslibuje, že jej svévolníci poslechnou a kamkoliv přijde, bude přijat a vše se napraví. Kdyby mluvil cizím jazykem, poslechnou jej alespoň cizí, ale protože mluví jazykem Božího lidu, nebude jej nikdo poslouchat.

Ezechiel působil v Babylónii, kde Izrael trpěl v koncentráku otroctví a všechny horizonty se mu slévaly a zdálo se, že už o nic dobrého, svatého a krásného nepůjde. Sem přivádí Pán Bůh proroka Ezechiele jako životabudiče. Těmto lidem má přijít říci prorok, že potíž je v tom, že nevěří, tedy nedělají to nejpodstatnější. I nám říká Janovo evangelium, že hřích je v tom, že nevěříme¹.

Jak to má Ezechiel vydržet, zvládnout? Jak má v takové službě obstát? Tady jej nikdo v řeči o hříchu nebude poslouchat! Tady se to nehodí! A navíc, Ezechiel je na to vše sám!

My na to nejsme sami. Nejdřív se v té naší službě podle Matoušova evangelia zdvojuje naše úsilí. Pak se násobí do celé církve. Bylo by špatným porozuměním, že se tu zdvojuje hrubá mechanická síla. Zkrátka, že je nás na toho hříšníka víc a víc a on už to pak vzdá! Naopak, měl si ten jedinec

---

1 Janovo evangelium 16, 8-9

být jist, že jej hříšník nebude poslouchat, že se mu bude smát. Přijdete-li za druhým člověkem ve hříchu, v tom, co nedělá, nečeká vás člověk, který by si chtěl s někým povídat. Buď odmítá mluvit (je to jeho soukromá věc). Nebo na vás čeká jako pes obranář. A nebo vás zahrne důkazy; a nebo padá pod tím, co dělá, a potřebuje jen nějaká nějaký duchovní aspirin (nejlépe šumivý), aby to přestalo okamžitě bolet, ba aby to odešlo.

Ale může si nechat říct, protože se stane zázrak spásy. Ale možná na něj bratr nedá a pojede si dál. A pak mají být dva proto, aby si ještě zřetelněji uvědomovali slabost a nemožnost násilí a více věřili a čekali na spásu. Když hříšník povolí, je to vždycky div spásy, nikoli umění přesvědčování. Když posedlíka nezmůže jeden, není důvodu, aby jej zmohli dva. Ale ti dva musí jít a volat jej zpět a ti dva mají spoluvěřit ve spásu. Pán Ježíš povzbuzuje dva nebo tři svou blízkou spásou – já, Boží Syn, budu uprostřed, když se budete modlit. Povzbuzoval by Pán Ježíš dvojici či trojici, kdyby počítal se silou většiny? Nejde mu o svědectví dvou nebo tří, svědectví víry ve spásu?

Pán Povzbuzuje proto, že ví, jak beznadějně je napravovat hříšníky. To Pán Bůh ví nejlépe, jak se člověk vzpouzí a brání – aby nemusel poslechnout. To je svědectví kříže, přátel. Dal za nás svůj život, než aby nás nutil!

A ani církve, která je ve slovech Pána Ježíše na radě, ta nemá působit svou silou a mocí: „Hele, myslíme si to všichni, tak se už konečně kaj!“ Proč má přijít do hry celé společenství? To aby zápas o víru byl skutečně společný. Celé stádo má být zaujato tou jednou ovečkou, která se ztrácí! To je porozumění zápasu o člověka. Nemáme nic jiného, žádné rozumové argumenty. Když jdeme za bratrem či sestrou, nečekáme, že rozumně najde, co nedělá a hned se dá na pokání. To není věc rozumu, ale spásy. To není v přesvědčovacích metodách, obratném šermování biblickými texty. Je to věc poslušnosti a čekání celé církve na Pána Boha. Ten hýbe lidmi. Ten mění okolnosti, ten mění charakter. Čekáme div Boží, čekáme zázrak... Nic jiného. Proto má církve volat. Proto se další slova Pána Ježíše týkají modliteb a společného sjednocení, byť dvou či tří. Kristus je uprostřed nich. Tam, kde se spolu modlíme, tam je přítomna Boží spása. Měl s tím počítat Ezechiel a můžeme na to spolehnout i my.

A když se ani k celé církvi nepřidá, nemůže, má jej církve vidět jako celníka a publikána. Tedy jako toho, který musí zase zcela od začátku. Není u něj na co navazovat, není mu darem dána víra, není Kristův. To ale není beznadějný stav! Horší je, když je člověk považován za křesťana, či se sám považuje, ale Krista nemá, víru nežije. To je pak tragédie. Celníci a publikáni se těšili Ježíšovu zájmu a měli jeho péči.

To slovo je výzvou pro nás všechny, abychom se s druhými chtěli bavit o tom, co neděláme, abychom se ptali lidí i nebes v modlitbě, zda celou svou vitalitu nevyhazujeme směrem, kde se nikdy nevyplatí. Směrem, který je k ničemu, protože bychom dávno měli dělat něco jiného.

Církve je tu upozorňována, že důslednost strážců a pastýřů nesmí zamatlat a opomenout. Velmi na ní záleží. Je to její povinností mluvit s lidmi, kteří jdou cestou hříchu, tedy něco jsou dlužní, něco nedělají. A ještě jednou tu připomenu Ježíšovo finále. Téhle církvi slibuje svou přítomnost a svou moc. V této církvi se dějí divy změn!